

כשלה העיניים מדוברת

כשהרואה הודיע לציפי ושיעבירם שבתאם בר לוקה בתסומות רט, הם שקעו בהלם וביאוש. רק החירות והמבוט התם של בתם, שمبינה את העולם אך לעולם לא תצליח לתקשר איתה, נתן להם את הכוח לאסור את עצמו ולהמשיך, לkrarat חדש המודעות לתסומות רט, הם כותבים על החיים לצד

הן נקבעו מלאכיות הרומה מאחר שאין יכולות לחשוף עם הסביבה אלא באמצעות עיניים. ובנוסף לכך הוא מושך מודעותם של מושגונות רט – הפעעה נזירית-תופתית שהשווה בדורותם, X, במופעיהם כמעש אחד וrisk אציג בנות (בדעשותם אלפים לירוח של בנות) – התסבוגת מתאפיינת בחתובותיהם. קיינה בשלבי יOUTH מוקדם, ככל אהלה היה זרירם, ואיבור דרגותיו הייחודיים היוצרים קשורות ויכולת השימוש בידיהם, וחנויות ידיים טריאויפיות. מorbitת הילודים היכילות החתובותם והתקבים אפיפיטיים, נשימה לא סדרית, עקמון, יירה במסכת השמיים וביערות בשטחיה מוטריה.

לפנ' רטור מעורר וולקמה העומתת "מלאכיות הרומה" על ידי עיר שמאול וסמן, שם עומר בראנשנה. העומתת מזכירות את המאמץ לקידום הטיפול, הידיע, המחקר וההכרה בנושא התסבוגת, תחת, ואת על ביס פסיפה מקצועית הרוותת כי יש שבכת לפת שידות אש"ר ספק תהיינשיות לזרוי הבנות, והשפעות המגביעות את החומרם הרואים, הנטוליים וההונכחים.

[כתובת האתר: http://www.rett.org.il](http://www.rett.org.il)

שי אבירם | אבא של בר

"האם אני בשבייה אבא או סתם דמות?"

רוחמי נכרים מלחשוב שבר אינה יכולה לדמיין טומו של אוכל, להגנות מסתם ממתוק מרענן או אוכל של אמא

לא פעם אני מודמיין אך כר היהת נראית לא היהת
ברידתך, אהיה סונן בדורותך, והי' איזה תחתה
בכינונו, אכן היהת מוגנני, באיזו אוניברסיטה וויתה
לומדת אך היה נושא שמיול גבור של חזרי הבנא.
במכלול השנויות יפל מושך שכמה דקוטת של דמיון
מודיעים ודרויים ללחצעלותם ולגרא, לפעמים איין
מזריג מאורגן מנגנון של הדרושים רושנסון
לח'יה, שסייעין לא ידענו על המתרחש, ואו פותח
את המחב מתוכבא שאומה, או' מאובך, דז'ן וה'
לית לשחרר מושירות ביחסוין, ומי' עולה בדומיין
הילתי פיה ופיה, השדרה הרואשן שיתיה עשו
בחופשונה זה לדאות את אבא.

אחד מימי החודש היה כשבהובנו את בר על כיסא מוגבה ליד שולחן האוכל, היא אוחזה בכך ומרוחה את פניה בדיסעה. כמו אבא טוב שלפעת מצלמה וצלימתי את פניה

מה הם תי אומרים: "הטוב שברופאים הוא זה
שאנו מוחשיים מבלי למצואו" | דדי דידרין

II

"המשכנו בחיקת שיניים
למרות התכלול"
אפי ושי אבום עם הבת בר

ציפי אבירים | אמא של בר

בזכותם העולם נפלא יותר

ידי אוחזות בידך, לא מופאה. מבינה שלגאל יולדת נכה זה
שייעור בחיים, שהפך אותה לאדם טוב יותר

את שכבת החדר נתרח בשלה עוקפת שהתקיפה בהדרגה במוליך
ילדותה. מתפללה עברה בעלה חיה גנותה היה הרושם בכיתת הולמים
עיזים ושביר בעלה היה גנותה היה הרושם בכיתת הולמים
פתחו למחזה. קרבי המשמש מצלחות לחדרו לחדר. עיגיר פקוחות
לזרחה. את גנחה להזכיר מה שקרה כבירה, את, מבחוץ,
מכבישה נבנה לדלות וחוזן. ייזען שוווק נבר ב'אפקט מירור'.
שעד השער סורך לאחוריו, ייזען שוווק נבר ב'אפקט מירור'.
הגביל פרק התמים / שקט ורוגע / שום דבר לא מחרה / נבר לא נגע...\", אומר הכל. החוגע
שאות משרתת לבכבה העינית נוטע כי תքונה. יני לזריך כל העת, אין דרב העולל
לפוגע בשלוחה.

ברגעיהם אלה הכל חזר אליו. הילדה של אמא משבץ משפחתי. והחליטה להבריאן
על כל העצמות מסביב. הרצינו העז בלבוטות לאוות את הקרע הווג בעורותה. והבינה
שה לא קירה שצטצט לאורי וועלם. ואשר שברוק כשבורת לאושנותה את שמי¹
அகியதின் המגורי. האפגר המזוין שקיבלה עם פזיבתך את בית החולם. היותר תונקתו
מקסימה ומורכבת אך מושך האפקטונגי. והוכסה העצמתה של הל אירך בסדר למורות
שכבר עם רידין הייתה שטקה מר', איטית מר', לא בכבה מר', לא רעבה מר'.

ყירק שהחלה נביסקה. ועררו לילדיהليلות. וכך גם צבפיה נביסקה. עט
אבק. הביבורים בטיטי הלב, שוחלו אופטיות ווירדרדו לפטמיות והפנמה שפהיטים עט
לא כשרו. ועם הואר בו שביו ומנתגנו למזא יין לשנירולו. כשבטה: \"בר לשלקה
בתסמנות רט\", והוא היישר אליל' מכת והמשיך בטון אמרתי ומילוט: \"זו הפעעה נירוד\"
כירוגית השורה לרבותיהם אומפעעה מבעט ורק בבורות\". לזרע נאטמו אנטני,
עפנאי נבנו לבאות, והוחשת כבודת השתלה על גוף. מטה של שופחותה הגדלתן
רצף את מותה. ורק המט בעיני ושם הענקית של, חיריך הכבש, חום בכברך - יצוץ
ביכוחות לוקם ולאסוף את עצמי.

ונגינה אינטנסיבית בכל כפורה על מוחלה, בתקופה כבוסה שאולי חלה
שעתה בראגונטה. חוסר יכולת, כאמור, לא האכורה עצמי, אכשיה בראייה, אכשיה העשו לשבכילותה,
שלה צליחיה נמשתמה. והסתכל בקהלון כיולה נכה, המזריך מעיטה ועד עולם אנרגיה
עצמי. והבינה שתהמודרותם סמ שברתך משר שארהו תלהם ושורף פקוח.

פוקחת לשל לחיות אחריהם הדיחה בלתי מנגנון. ירי עיני אוחות בשלה, לא מופאה. מכינה של גלגל לדקה
שייעור בחיים הפוקח את העיניים והגשומו. שחרוך אותו לבן אדם טוב יותר, נבון, קשוח,
רוזע ולעדריך ברורים אחריהם. בכוחך אני מגעה להחותות שלולא החתומות הרות הימיות
המאנגרת עם הווית מיוות, לא התי מגעה אליהם.

צלילי מהווקה של אריק איינשטיין מעלים לך ייריך רחוב, עיגיר פרגות שמהה

כאמורות: אמא, תורה על החיים.

ואocketת אתך ברוחותה. עיגיר פרגות שמהה. עיגיר יישכו ווירי הווה המקשר בשפונו היחידה.
היום בר נמצאת מוסדר לע'ה, מבבה צ'יב. יושבת בכיסא גללים. כהיל מתבוננות
טטריאופתיה לשסמנות טריא כבונסית תי דיה לה. ייא אנה ביליה ללבן,
ומגניה לעולם החיצוני רק באמצעות עיניה המברורו. לעתים קימות חומת קופעת התנתן
קות ובוריין, ואהיא שקיימת תחול עלם פטמי משלמה. גוררים וצוברים כמו מוווקן,
טיילים, מפגשים עם משפחה וחברים שוגדים אותה לעולם והיה ש'בוחץ'. היא מורה
להפנוי שמהה לע ר' זיהcum. חזוק מגנגל, עיניים דרכות, שחת גוף המשרת כהה
היא מאושתת. האנשים הסקרנים, הילדים והורצים לדעת מה קרה לה\", מריםוים לי ולה.
כמו גם בគומה העולם ניאה יתיר נפלא.

